

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 126.252 van 10 december 2003
in de zaak A. 134.429/VII-29.308**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat A. VERMOUT,
 kantoor houdende te 8210 ZEDELGEM,
 Burg. Jos. Lievensstraat 12

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal
voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kirgizische nationaliteit, op 21 maart 2003 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2003 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 januari 2003 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2003 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 10 september 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TOCK, die, loco advocaat A. VERMOUT, verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 22 november 2002 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 8 januari 2003 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 19 februari 2003 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U een Kirgizisch staatsburger van Koreaanse origine verliet uw land omdat u problemen kende met de Kirgizische bevolking en autoriteiten omwille van uw Koreaanse origine en het feit dat uw vrouw van Kirgizische origine is. Sinds de onafhankelijkheid van Kirgizië heeft u altijd al problemen gekend omwille van uw origine. De problemen werden echter ernstiger na uw huwelijk in 1999. Het werd niet aanvaard dat uw vrouw, een moslim van Kirgizische origine, huwde met een niet-moslim van Koreaanse origine. Bovendien is er een conflict tussen Kirgizië en Korea, en willen de Kirgiezen dat niet enkel de etnische Russen maar ook de andere etnische minderheden het land verlaten.

In februari 2000 werd uw vrouw, die toen vijf maanden zwanger was, aangevallen door enkele Kirgizische jongeren in de hal van jullie appartementsgebouw. Ze vroegen haar waarom ze samenleefde met een Koreaan en ze begonnen haar te slaan. Uw vrouw werd nadien opgenomen in het ziekenhuis. De volgende dag heeft u een klacht ingediend bij de ROVD. Er was die dag niemand aanwezig en er werd u gezegd dat u

zou worden opgeroepen maar dat is nooit gebeurd. Toen u zelf ging informeren werd u gezegd dat u niet moest komen klagen en dat u beter kon wegblijven. Nadien keerde u niet meer terug naar de ROVD.

In dezelfde periode kreeg u problemen op de markt waar u werkte. U werd bedreigd door mannen van Kirgizische origine. Ze vernielden uw goederen en zeiden dat u daar niet mocht werken. U diende klacht in bij de politie die bevoegd was voor de markt. U maakte hen duidelijk dat de problemen etnisch geïnspireerd waren maar zij bleven er bij dat het om zuivere afpersing ging en vonden het niet belangrijk genoeg. De mannen bleven u regelmatig lastigvallen op de markt. In maart 2001 was u betrokken bij een ongeluk met een jeep voor de kantoren van de ROVD in de Sverdlovsky-wijk. Ondanks het feit dat u niet in fout was begonnen de drie Kirgiezen, die in de jeep zaten, u te beledigen en eisten dat u zou opdraaien voor de kosten. U belde naar de verkeerspolitie en toen begonnen de mannen u te slaan. Pas na enige tijd kwamen agenten van de ROVD naar buiten en werd iedereen aangehouden. U diende meteen een klacht in tegen de drie mannen. Terwijl u nog bij de ROVD zat kwam er een man van de MVD naar u die u onder druk zette om uw klacht in te trekken. Hij beweerde dat u als Koreaan nooit gehoor zou vinden en u heeft hierna maar besloten om uw klacht in te trekken.

In september 2001 kreeg u thuis het bezoek van de mannen waarmee u op de markt problemen had. Ze waarschuwden u opnieuw dat u beter kon wegblijven van de markt.

Anderhalve maand later werd uw zakenpartner vermoord. Uit het feit dat de politie nooit is komen informeren bij u leidt u af dat er ook geen onderzoek werd gestart naar aanleiding van de dood van uw zakenpartner. Na de dood van uw zakenpartner ging u niet meer naar de markt. In februari 2002 kreeg u opnieuw het bezoek van de mannen maar deze keer opende u de deur niet. Ze dwongen u spullen te gaan ophalen bij een zekere Pak Yen Bok. Aangezien uw partner dat steeds deed en hij nu dood was bedankte u voor de opdracht. U diende opnieuw klacht in bij de ROVD en u kreeg weer te horen dat u niets moest komen klagen en dat ze sowieso geen klacht meer zouden aanvaarden.

U bent er van overtuigd dat dit te maken had met uw origine. In april 2002 staken dezelfde mannen uw voordeur in brand, hierna bracht u uw vrouw en kinderen naar uw schoonmoeder. Aansluitend schreef u een klacht naar de UVD waarin u al uw problemen en het feit dat u op geen hulp kon rekenen van de autoriteiten vermeldde. In mei 2002 ontving u een antwoord waarin stond dat indien u nog eens klacht indiende u zelf in beschuldiging zou worden gesteld vanwege het starten van etnische conflicten. Als gevolg hiervan stuurde u een klacht naar het parket maar daar kreeg u geen antwoord. Begin juni 2002 ontving u een convocatie van de UVD en u moest zich op 7 juni 2002 aanmelden. U werd er door agent Riskoelov in de boeien geslagen, beledigd, vernederd en er werd u duidelijk gemaakt dat u niet langer moest klagen. Ze begonnen over uw huwelijk en over het feit dat mensen zoals u dienden vermoord te worden. Dezelfde avond werd u vrijgelaten nadat uw vrouw 300\$ had betaald. Ze hielden uw paspoort in en u moest een document tekenen waarin u bekende dat u 2 gram heroïne op zak had. Ze verzekerden u dat u de volgende keer in de gevangenis zou belanden.

In die periode werden er verschillende Koreanen in Bishkek vermoord en u besloot onder te duiken. Begin juli 2002 nam u deel aan een protestactie waar het hoofd van de Koreaanse diaspora zou komen spreken. Toen de politie ter plaatse kwam werd u meegenomen voor controle omdat u niet in het bezit was van uw paspoort. U werd tot de volgende ochtend vastgehouden en op die manier kwam agent Riskoelov te weten dat u had deelgenomen aan een actie. U werd vernederd door de agenten omwille van uw origine. Hierna bleef u steeds binnen maar de dreigtelefoons omwille van uw huwelijk bleven verder duren. Op 10 september 2002 ontving u een convocatie van Riskoelov om u op 20 september 2002 aan te bieden. Eerder had hij u meermaals gevraagd om u vrijwillig aan te melden maar daar bent u nooit op ingegaan. U bent niet op de convocatie ingegaan en diezelfde dag was de deur van uw appartement geforceerd en had men doodsb bedreigingen achter gelaten. Kort hierna kwam uw vrouw via de burens te weten dat u werd gezocht door de politie omdat u niet was ingegaan op de convocatie. Uw schoonmoeder had eveneens bezoek gekregen van enkele mannen die haar opdroegen u te verstoten. Op 16 november 2002 heeft u uw land verlaten en op 22 november 2002 kwam u in België aan. Dezelfde dag vroeg u het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van uw paspoort.

U baseert uw asielaanvraag op de problemen die u als etnisch Koreaan en echtgenoot van een Kirgizische vrouw heeft gekend in Kirgizië met de plaatselijke bevolking en autoriteiten omwille van uw origine. Enerzijds werden u en uw vrouw lastig gevallen door etnische Kirgiezen omwille van jullie gemengd huwelijk (CGVS, verhoorverslag, p.3). Anderzijds werd u op de markt afgeperst door enkele Kirgiezen die niet wilden dat u nog langer op de markt zou werken (CGVS, verhoorverslag, p.7). U werd meermaals door de autoriteiten onder druk gezet om uw klachten in te trekken en eenmaal zei men dat u als Koreaan toch geen gehoor zou vinden, aldus uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS, verhoorverslag, pp.7-8). Uw problemen kaderen in de algemene intolerantie: Kirgiezen dat niet enkel de etnische Russen maar ook de andere etnische minderheden het land verlaten (CGVS, p. 2).

Het beeld dat u schetst van de algemene situatie van Koreanen in Kirgizië (anti-Koreaans beleid van de overheid, bedreigingen, fysieke agressie en meerdere moorden, brandstichting in gebouwen van Koreaanse minderheid, gebrek aan bescherming uitdrukkelijk omwille van uw afkomst) - en waarvan uw persoonlijke problemen een voorbeeld zijn - is echter in strijd met de informatie (werd) waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie kan vinden in het administratief dossier. Uit de informatie blijkt immers dat er, ondanks occasionele gevallen van discriminatie, in het geheel geen sprake is van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van de etnisch Koreaanse bevolking in Kirgizië. Dit wordt eveneens geïllustreerd door het feit dat in december 2001 iemand van Koreaanse origine werd benoemd tot hoofd van het Hoog Gerechtshof. Tot slot haalt de informatie aan dat afpersing een algemene praktijk is in Kirgizië waar iedereen ongeacht zijn/haar etnische origine slachtoffer kan van worden.

Gezien het voorgaande kan in hoofde van u geen vermoeden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, worden vastgesteld.

De documenten (rijbewijs, convocatie MVD, antwoord nav klacht UVD, huwelijksakte, geboorteakte zoon, geboorteakte KV, uittreksel uit paspoort vrouw, artikels omtrent algemene situatie in Kirgizië) die u aanbrengt ter ondersteuning van uw asielrelaas kunnen deze conclusie niet wijzigen.”.

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève); dat de verzoekende partij aanvoert dat uit haar feitenrelaas de aannemelijkheid en de geloofwaardigheid blijkt van het bestaan van het risico op vervolging; dat de verzoekende partij betoogt dat vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, geen systematische vervolging dient te zijn en dat uit haar asielrelaas blijkt dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat;

Overwegende dat de Conventie van Genève niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met enige bepaling van voornoemd verdrag; dat het eerste middel niet gegronnd is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij uiteenzet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd; dat zij stelt dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakte door zich in haar besluitvorming enkel te baseren op de door haar ingewonnen informatie, die volgens de verzoekende partij niet strookt met de realiteit en bijgevolg feitelijk incorrect is; dat zij verwijst naar de door haar aan de verwerende partij voorgelegde documenten, die voormelde informatie weerleggen;

Overwegende dat in zoverre de verzoekende partij wil aantonen dat de commissaris-generaal de feitelijke gegevens van de zaak verkeerd zou hebben beoordeeld, moet worden in herinnering gebracht dat de appreciatie van de feitelijke gegevens in de eerste plaats zaak is van de overheid; dat het de Raad van State niet toekomt zich bij het beoordelen van die feitelijke gegevens in de plaats te stellen van die overheid; dat de Raad van State, belast met de wettigheidscontrole, moet nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en of zij daarbij de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden; dat de commissaris-generaal zich, bij de beoordeling van een asielaanvraag, mag steunen op gegevens die algemeen bekend zijn; dat de verzoekende partij wel beweert, maar niet bewijst dat deze informatie onjuist zou zijn; dat uit de informatie, voorgelegd door de verzoekende partij, enkel kan worden afgeleid dat er discriminatie heerst in haar land van herkomst, maar niet dat er sprake is van vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat bovendien rapporten en documenten met betrekking tot de algemene toestand in het land van herkomst geen aanduiding vormen van een vervolging in de zin van de Conventie van Genève voor zover door de verzoekende partij niet met concrete elementen wordt aangetoond dat zij persoonlijk wordt geviséerd; dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk onredelijk zou zijn, op feitelijk onjuiste motieven zou berusten of de wet zou schenden; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel stelt dat de bestreden beslissing artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (E.V.R.M.), ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, en artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake de Burgerlijke en Politieke Rechten (I.V.B.P.R.), ondertekend te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981, schendt; dat de verzoekende partij het volgende aanvoert: “oordelen dat verzoeker mag teruggeleid worden naar de grens van zijn land dat hij ontvlucht is, niettegenstaande de verklaring van verzoeker dat aldaar zijn leven, fysieke integriteit en/of vrijheid in gevaar is, foltering, onmenselijke en ontterende behandelingen en straffen door de overheid mogelijk maakt”;

Overwegende dat artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt :

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. (...)";

Overwegende dat artikel 7 van het I.V.B.P.R. bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen, noch aan wrede, onmenselijke of ontorende behandelingen of bestraffing. (...)";

dat deze bepalingen slechts in uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden ingeroepen, namelijk wanneer blijkt dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn waaruit kan worden afgeleid dat er bij terugleiding naar het land van herkomst een ernstig en reëel risico bestaat op onmenselijke of vernederende bestraffing; dat de uiteenzetting van het middel te summier is; dat de verzoekende partij in gebreke blijft bewijzen en concrete gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat de verwijdering van het grondgebied van het Rijk ten gevolge van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel, een onmenselijke behandeling zou uitmaken in de zin van voormelde verdragsbepalingen; dat de verzoekende partij zich in haar uiteenzetting tot loutere affirmaties beperkt; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tien december tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWWEIGER.

E. BREWAEYS.